

צדק רבים

לרביה"ק מוהר"ן עברסלב זיע"א

הנסיעה לצדיק // מאמר מוקף מאת הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א

אומץ ראש השנה

תפעל עליהם רחמים, כך מצינו בקבורתו של משה רבינו ע"ה, שהסתירו הקב"ה בכדי שלא יוכלו לבוא להתפלל שם, שא"כ לא היה נחרב בית המקדש (סוטה יד), ובזוה"ק הפליג מאד במעלת הדבר, והגר"א זיע"א (כפי על תיקו"ז) הוסיף, שאחר חורבן ביהמ"ק, עיקר השראת השכינה היא בקברי צדיקים.

ואכן, עם ישראל לדורותיו, נהג לבא על קברי צדיקים, ולהתפלל שם עבור כל הנצרך, ישנם צדיקים שהבטיחו הבטחות מיוחדות לבאים להשתטח על קברם, ויש מקומות שעם ישראל מעצמו מרגיש משיכה מיוחדת לשם, כדוגמת מערת המכפלה, קבר רחל, ציון הרשב"י במירון ועוד.

אומץ

אומץ, מקום קבורתו של מוהר"ן זיע"א, אף הוא ככל קברי הצדיקים, מקום קדוש ומסוגל להתפלל ולהיושע בכל הישועות, אך בשונה מהם, הבטיח מוהר"ן הבטחה נפלאה, הבטחה שלא מצאנו דומה לה, לא בוודאותה, ולא באיכותה, ההבטחה נאמרה בפני שני עדים, וכתובה בפירושו ללא שום ספק. הובטח לכל מי שיבא לשם, ויעשה את הנצרך (פרוטה לצדקה, ואמירת המזמורים), שהוא ישתדל בכל כוחו עבור תיקון נשמתו, עד להוצאתו המחולטת מהגיהנום, ובלבד שלא ישוב לאיוולתו.

הבחירה כמובן בידו של כל אחד, אם לשמוע ולהאמין לדברי אמת, ולהבין שאכן מדובר במציאה ממש, ושמן הראוי לו לעשות את המינימום להצלת נפשו ונשמתו בזה ובבא, או להיות חכם בעיניו, שלא להיות נפתה אחר כל מיני 'עניינים', ש"מי אמר שהם נכונים', ושל"א קבלנו במסורת, וכדומה, ולנסות איכשהו להסתדר בעצמו בהגיע העת.

עד כאן מדובר בדברים ברורים.

כאן מגיע העניין של ראש השנה, שכפי הנ"ל, בזה לא נאמרו דברים ברורים על מהות הדבר, מה מטרותיו, ומה הרווח בו, (אם כי נאמרו דברים ברורים מאד בגודל חשיבותו, וכיל"ל), כאן אנו צועדים בדרך אפשרית, אך לא מוכרחת, כמובן.

מה רוצים מדורינו?

ובכן, כל אחד בעל לב מרגיש, ומח מבין, וגם מי שלא, רואה ויודע, שדורנו הוא דור מיוחד, שונה לחלוטין מכל דור אחר, אפ"י מדור אחד קודם, שינוי מוחלט ממש, הן בנוגע להרגשות שבלב, בעוד בדורות קודמים, כל אחד היה מתעורר עד כדי בכיה, בעבודת התשובה של ימי תשרי, ובעבודת האבלות של ימי בין המצרים, וכן בעבודת השמחה של שבת קודש ויום טוב, ובעצם, בעבודת ה' ביום-יום, כל "הוא רחום", כל תפילה, כל עבודה, הכל היה מלא עם לב מרגיש, ודמעות היו דבר שבשגרה, הן דמעות שמחה, והן של צער ח"ו, וכ"ו הן בין אדם למקום, והן בין אדם לחברו, כל אחד הרגיש את

המשפט מוכר מאד, אין מי שלא שמע עליו. מה הוא אומר? תלוי כמובן למי. יש שמשפט זה מתקבל אצלם בהתלהבות, בשמחה, בהשתוקקות ובענוגים. ויש מי שהוא מעורר אצלו תמיהה, הסתייגות, ואפילו זלזול.

ובכן, מה זה באמת? מה הרעש הזה, התעמולה הזאת, מה מקורו, מה ענינו, למה זה נצרך, והאם מדובר בנושא 'חלק', מה עם יציאה מארץ ישראל, ועזיבת הבית בר"ה, וכו' וכו'.

ננסה בכמה שורות, לעשות קצת סדר בדברים, ולראות מה זה אומר למעשה, לכל אדם באשר הוא.

ובכן, האמת שבשונה מכל העניינים, העצות, העבודות, והדרכים, שגילה והאיר מוהר"ן, בספריו, ובשיחותיו וכו', שבהם נתבאר כל עניין היטב היטב, מה ענינו, מה גודל חשיבותו, מהם פרטיו, מהם הדרכים לזה וכו' וכו', נושא זה של ראש השנה באומץ, היה ועודנו סתום וחתום, לא מבואר ולא מוסבר, 'הוראה' ותו לא.

אך המסר העולה מכל השיחות שנאמרו בנושא הוא בערך כך: "יש פה דבר גדול ועצום... הרבה יותר מכפי שאתם יכולים לשער... אין אפשרות לגלות במה מדובר... אך כל מי שמוכן לשמוע, אי אפשר להשיג מה הוא מרוויח... בשום אופן לא משהו שאפשר להרוויח באופן אחר, במקום אחר ובזמן אחר!!!"

ברור א"כ קודם כל שיש כאן צורך בביטול, באמונת חכמים, ובציות ללא שכל, זה שלב ראשון, בלי זה אי אפשר ואין טעם להתקדם הלאה, כמובן, שהדבר קל יותר למי שמודע לגדלותו הבלתי נתפסת של בעל האמרה, ועל הערכתם של הצדיקים שהיו בדורו ואחריו – אליו ולדבריו, מה שלא ניתן כמובן לבאר במסגרת זו.

אך ננסה בכל זאת להבין מה שניתן להבין, מה באמת העניין בזה, האם זה מחייב, ואת מי, והאם בעצם יש מקום לכל 'הסמלה' הזו. נבאר א"כ בקצרה את הנושאים הבאים: א. קברי צדיקים. ב. אומץ. ג. ראש השנה. ד. אומץ ראש השנה.

קברי צדיקים

הנושא של קברי צדיקים מתחיל בידיעה, ש"צדיקים במיתתם נקראים חיים", ואדרבה, "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם", וממילא אם בחיי חיותם נאמר "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", כל שכן שלאחר הסתלקותם יש בכוחם לפעול עבורנו כל הנצרך בגשמיות ורוחניות, והוא ע"י שבאים אליהם, ומתפללים שם, ובוה מעוררים אותם לפעול עבורנו.

כך מצינו אצל כלב שהלך להשתטח על קברי אבות בכדי להינצל מעצת המרגלים. כך מצינו אצל יעקב אבינו שקבר את רחל אמו ע"ה על אם הדרך, בכדי שכשיצאו לגלות יתפללו שם והיא

זהו לאחדים // האחרות העולה מתוך כתבי הבני מוהר"ן זיע"א ומגרי"א מוילנא זיע"א

מאת: הרב פנחס כהן

בכדי לזכות לחיי עולם בראש השנה - צריך למצוא בנפשו התקשרות לצדיק האמת

אחר הקדמת הדברים שנבארו במאמר הקודם מדבריהם של הגר"א והרמח"ל בענייניו של הצדיק נשתדל א"ה לירד הלכה למעשה היאך הדברים נוגעים אלינו לפשוטי העם, והעבודה המיוחדת שבוים ר"ה על הנקודה הזו בדווקא.

מהו צדיק

הקדמה לדברים הבאים, צריכים אנו להבין מיהו ומהו הצדיק אשר עוסק בו רבינו הליקו"מ, וכל התנ"ך מלא משבחיו של האדם אשר זכה לשם צדיק כמפורט באריכות בעיקר בספרי דוד ושלמה, וכ"כ הליקו"מ (תורה ל"ד, וע"ג) שכל אחד ואחד מישראל יש בו בחינת צדיק, ופשיטא שכשאנו מדברים על הצדיקים איננו עוסקים דווקא באדם מסוים אלא במידה שנקראת 'צדיק' אשר כל ישראל קשורים ושייכים אליה בפנימיות ליבם ובאמונתם וכדדרשו חז"ל כי כל ישראל יש להן חלק לעוה"ב מדכתיב "ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ", וכל העונה אמן פותחין לו שערין גן עדן כדכתיב "בוא גוי צדיק שומר אמונים" ועי"ן מה שביאר בזה הגר"א על אגדתא דרבנ"ה במעשה הראשון שראה חקוק על המקל המילים אמן אמן.

והצדיק בשונה מהבעל תשובה הוא המשתייך למידתו של יוסף הצדיק שהיה צדיק ונקי מעיקרו מכל חטא ולכלוך, ובכל מקום שהיה נשאר דבוק באלוקים בתכלית, וכן כל אדם יש בו נקודה הנקראת צדיק שלא מתלכלכת ולא נפגמת לעולם (וכשחוטא האדם הרי שאותו חלק רוחני אלוקי ששוכן בו ססתלק ממנו אך הנשמה נשארת בטוהרתה וכפי שאנו אומרים בתפילה 'נשמה שנתת בי טהורה היא אתה בראתה... ואתה עתיד ליתלה ממני' וכו'), והנשמה האלוקית הזו אשר ע"י דביקותה בתורה ובכנסת ישראל עולה ודביקה היא למעלה בקב"ה (עיין ליקו"מ תורה ח' תניינא א' וכו'), ועי"ן בתורה ר"א כי טעם הנסיעה בר"ה לצדיק משום ששם זוכה האדם לטהר את מוחשבותיו ולקדשם (כמבואר בגר"א במקומות רבים כי המוחין שם משכן השכל והנשמה וכמבואר גם בליקו"מ בתורה ל"ד).

התשובה לקטרוג בר"ה של מה אנוש כי תזכרנו, מכה זה א-לי ואנוהו שמתגלה בצדיק

וכשאנו נגשים ליום ראש השנה שבו כבר מיום בריאת העולם כשרצה הקב"ה להוריד נשמה אלוקית טהורה לתוך גוף האדם לבראו בצלמו וכדמותו העליונה, ישב הקב"ה בדין עם המלאכים ונמלך בהם האם לברוא את האדם והמקטרגים טענו מה אנוש כי תזכרנו (כמבואר בסנהדרין ז' ה), כי הגוף כולו שקר ומרמה ונמשך אחר כל תאוות העוה"ז ואין שייך להוריד לו נשמה אשר כולה אמת וכפי שפירש הירושלמי בר"ה (ה). כי הדין הוא, היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם אמר ר'

המשך בעמוד 3

עלון 'המקורבים' ©

העלון יוצא לאור בס"ד ע"י ארגון 'המקורבים' (ארגון אחר מהארגון הנפלא 'הקבוצ' שעי"ה הרב י"ם גלינסקי)

ליצירת קשה, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי הפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 2 או לפל': 054-848-73-17 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ (במיחשוב העולם היהודי). וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. (יש לעדכן אותנו על התרומה) תזכרו למצוות!

הצלחת יוסף שלום בין מרים גי'ו

שיעלה ויתעלה ברוחניות ויעשה היל בעבודתו!*

השני, השתתף עמו לטוב ולמוטב, יש לזה דוגמאות רבות שאין כאן מקומם, אך זאת הייתה המציאות.

בדורנו, נסתמו הלבבות, נאטמו המוחות, ונחסמו כל ההרגשות, ליבנו לב אבן, הרגשותינו כקיר שיש, הכל יבש, לא מרגישים שום התעוררות, ודאי לא עד דמעות, לא מתפילה, ולא מ'והוא רחום', לא 'אלול', ולא 'תשעה באב', לא שבת ולא יום טוב, וגם בין אדם לחברו, נהיינו אדישים לגמרי, כשהיה שמחה אמרנו 'מזל טוב', וכשהיה חלילה צער, באנו לנחם, אך הכל מכני, הכל ביבשות, כמו מכונות, וכך נראה כל המצב בעבודת ה'. מנסים שוב ושוב, לפתוח את הלב, לנער אותו קצת, להדליק בו איזה ניצוץ, הוא מגיב מעט במקרה הטוב, וחוזר לישון...

הניסיונות של דורנו אף הם חריגים בעוצמתם, כזה כוח של היפך הקדושה, עולם של הסתרה רח"ל, ספיקות ותהיות, הרגשת ריחוק ומרירות, ויחד עם זה, 'מבול' המכשירים הזעזעריים, החל מה'פלאפונים', ה'אם פל', ועד מכשירים שלא כדאי להזכירם, עיתונים, מודעות ופרסומות, ומי מדבר על יציאה לרחוב, או נסיעה, סכנת נפשות ממש, היצר מסתובב סביבנו, בינינו, ובתוכנו, עם טנקים ו'פצצות אטום', ויורה ללא חשבון וללא רחמנות, רבים חללים כבר נפלו רח"ל, פצועים ללא מספר, והמצב קשה מנשא.

מה המטרה של כל זה? האם יש לזה פתרון? הלא ברור שאין כאן חלילה 'הזנחה' מצד אבינו שבשמים, וגם אין זה חלילה 'בשנאת ה' אותנו', הלא זה היה טעותם של המרגלים, שהפילו איתם עם כל עם ישראל, וזוהו אנו סובלים עד היום, 'אהבתי אתכם אמר ה', אהבה רבה, אהבת עולם, אין גבול לאהבתו, אם כן בהכרח יש לכל זה מטרה, יש לנו תפקיד מיוחד, מה שלא היה לכל הדורות, מהו???

"שמד" ו"רצון"

התשובה לזה היא (הנושא כמובן ארוך ורחב, ונכתוב רק כמה מילים הנוגע לענייננו): אמת, אי אפשר בדורנו להגיע לעבודת הדורות הקודמים, לא במעשים ובוודאי לא בהרגשות, הניסיונות קשים מאד, ואין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, העבודה שלנו, דור 'עקבתא דמשיחא', הדור האחרון, שאמור להביא את גמר התיקון, הוא - ה"בחירה בנקודת היהדות".

כלומר, בוודאי יש את העבודה המעשית של קיום מצוות התורה, וזהירות מעבירות, אך לא בזה נמצאת בחירתו התמידית של האדם, לזה צריך בחירה חד פעמית, ולהיכנס למסלול והרגל מסוים, וממילא המצב בסדר פחות או יותר, צריך כמובן התגברות והתעוררות וחיוזוק מידי פעם, אך אין כאן ממש ניסיון של "חמישים על חמישים" בין טוב לרע.

הבחירה האמיתית היא בין "שמד" ל"רצון", 'רצון' פירושו חיפוש תמיד, כלומר, התקדמות תמידית בין כשהולך כסדר, ומצליחים בעבודת ה', לא לעצור, לא לנחם, לא להרגיש 'הגעתי', 'יש לי, אלא להמשיך לרצות, להשתוקק ולכסוף, ליותר גבוה, יותר עמוק וכו', ובין כשלא הולך כסדר, ואפי' במצב של נפילות ח"ו, לא לעזוב את הרצון, לחזור שוב ושוב, לעצמו, לסובביו, ובעיקר - בשיחה עם השי"ת, מה הוא רוצה באמת להמשיך לרצות את הגבוה ביותר, גם במקום הנמוך ביותר... זהו עבודת ה"רצון", וזהו בעצם ה"חיים", מצב של תנועה (פנימית) תמידית, לא דוממת, והפסגה שאפשר להגיע הוא: לעמוד ביום ה'מאה ועשרים', עם 120 שנים מלאות וגדושות, ולהרגיש 'עוד לא הגעתי...!'

ההיפך מזה הוא 'שמד': שמד פירושו: ייאוש, הרמת ידים, חידלון. בדרך כלל זה קורה בנפילה, אחת או כמה ר"ל, עד שאדם מרים ידיים, ואומר 'עד כאן', זה לא בשבילי, אך אפי' אדם שלא נפל,

אם אינו ממשיך לחפש, זהו ג"כ בחינה של 'שמד', כלומר, חוסר חיפוש, חוסר רצון, תנועה פנימית 'דוממת', ייתכן שהוא 'עושה' הרבה דברים, אך בלבבו יש 'שמד'. לגבי הרבה חלקים ורובדים (שאלהם אינו שואף, או שמהם הוא כבר התיאש), הוא 'משומד' ר"ל, 'שמד' מוחלט הוא כאשר אדם כל כך מיואש עד שהוא מתנתק לגמרי ממקורו רח"ל.

את הנקודה הזו רוצה מאתנו השי"ת! "לבחור" בו, ו"לבחור" בתורה וקיומה, כלומר "לרצות", ע"כ, בשונה מדורות קודמים שהיה אפשר להשלות עצמו, עקב הצלחותיו, והרגשותיו, שהוא עובד את ה', גם בלא עבודת הרצון, בדורנו, אין משהו אחר, המצב ה'מעשי' בעבודת ה', אפי' החיצונית, לא קלה, וכש"כ הפנימית, כל שנשארו לנו הוא "לרצות", אבל עד הסוף! ראש בקיר! זה אני רוצה, פה אני נשאה, ומינה לא תזוע. כמובן שמי שרוצה באמת, מתפלל, וממתין בסבלנות, בלי לעזוב את המערכה, מגיע בסוף.

מאיפה מקבלים את הכח הזה? מהיכן לוקחים את ה"רצון" הלוה? איך מעוררים אותו בכלל, ואיך שומרים על גחתו בקביעות שלא תכבה? הלא אנו רח"ל עמוק עמוק בתוך ה'שמד', איך יוצאים משם? משה רבינו! הוא היה לו את הכח להוציא יהודי מכל בחינה של 'שמד', לתכלית ה'רצון', וע"כ "משה" (345) עומד בין "שמד" (344) ל"רצון" (346), זה בעצם היה תפקידו, על ידו קבלנו את התורה, וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל - "רצוננו לראות את מלכנו".

משה רבינו איננו, ואפילו קברו נסתר מאתנו, אך כבר גילו לנו בזה"ק "אתפשטותא דמשה בכל דור ודור", כל צדיק יש לו את הכוח הזה שנקרא "משה", להעלות אותנו משמד לרצון.

ראש השנה

נחזור רגע ל"ראש השנה". מהו ראש השנה? ר"ה הוא יום הדין! כ"א נידון אם יזכה לחיים או וכו', כולנו רוצים לחיות, מבקשים, וחוזרים ומבקשים "זכרנו לחיים" "כתבנו בספר החיים", רבש"ע, תן לנו חיים, תן לנו כל מה שנצרך כדי לחיות.

אך ראה זה פלא, בנוסח התפילה, כאילו שכחו מכל הסיפור... לא מוזכר: לא חיים, לא בריאות, לא פרנסה, ולא שום דבר, רק "מלוך על כל העולם כולו וכו'" ויזע כל פעול כי אתה פעלתו וכו', מלכויות, זכרונות, שופרות, ובכן תן פחדך, ויאיתו כל לעבדך, מלכות ה', גאולה וכו' וכו', מה פשר הדבר?

הוא אשר דברנו. אנו רוצים לחיות, אך האם אנו יודעים מהם "חיים"? חיים פירושו "רצון", ו"רצון" הוא קבלת מלכות שמים, לחיות ברצון תמידי למלא רצון ה', מתוך ביטול גמור, לית לי מדידי כלום, לא אכפת לי: כן הצלחתי או לא הצלחתי, כן הגעתי או לא הגעתי, אכפת לי רק דבר אחד, "מה ה' רוצה ממני כעת"!!! זה ותו לא - זהו חיים! על החיים הללו אנו מבקשים בתפילה, ועל זה אכן התפילה מלאה מתחילה ועד סוף.

אך מה אעשה, אם אני לא מרגיש שזה מה שאני רוצה? אני בפנים רוצה דברים אחרים לגמרי: כסף, כבוד, תענוגים, ותאוות, איך אוכל א"כ לבקש ע"ז כשזה לא "אני"? כאן אני מוכרח משהו שיבא ויעשה לי "טיפול", יעשה סדר בפנים, יקנה את חלקי ה"שמד", וירכיב במקומם את חלקי ה"רצון". צריך א"כ לחפש מי מוכן לעשות עבורי טיפול זה, איפה, מתי (וכמה זה עולה).

כאן יש לי מה לחדש לך! יש מקום כזה, יש "מטפל" כזה, קוראים לזה "אומן" (ולא לחינם), שם יש מי שעושה את ההמרה, ללא תשלום, רק בתנאי אחד: תהיה אצלו בזמן המתאים, כלומר, בראש השנה! אם תהיה שם, תוכל פתאום להרגיש, שבאמת

הלב מתמלא ב"רצון", באמת אני רוצה את החיים האמיתיים, אח"כ במשך השנה, כבר תוכל נכון יותר למלאות את המטרה, שבשבילה אנו פה, עם כזה רחוב, ועם כזה לב...

מדוע דווקא שם? אולי ב"כותל המערבי", או ב"קבר רחל", או אולי אצל רשב"י במירון? השאלות צודקות, המציאות לא. לא משום שהם מקומות פחות חשובים, אלא משום שהם לא בקשו ממך לבא לשם, ולא הבטיחו שום דבר אם כן תבוא, אלו מקומות נפלאים, אבל אם ה"טיפול" חשוב לך, תיגש למי שקרא לך.

לא מדובר בתיאוריות "על הנייר", מדובר ב"מציאות בשטח", מי שראה - יודע, ומי שלא - לא יוכל אפילו להאמין.

עומדים שם בערב ראש השנה, שורות שורות של בני אדם, אלפים, עשרות אלפים, מ'עגילים וקוקר, ועד תלמידי חכמים, צדיקים וזקנים, עומדים צפופים, ומשתחוים צפופים, אין מקום להכניס סיכה, במשך שעות ארוכות, במצב של "צום" (כמובא בשר"ע), הצעקות והבכיות מרקיעות שחקים, נראה כאילו כל העולם שבת, לא מעניין שום דבר. ועל מה הצעקות, על מה הבכיות? על כסף, כבוד, רפואה וכו'! אולי גם, אך לא, ממש לא העיקר, מעט הקשבה תגרום להלם של ממש, כולם זועקים במר נפשם, בכלות הנפש, על גלות נפשם, על הנפילות והקשיים, על המכשולות והמעידות, ובעיקר, מבקשים ומתחננים על העתיד, על פתיחת הלב, התחדשות, טהרה, קרבת ה', תורה, תפילה, קדושה וכו' וכו', ועל - ה"רצון"!!! לא יאומן כי יסופר, ימות המשיח ממש.

פשוט מאד, עשרות אלפי יהודים, עוברים טיפול ביד "אומן", ועוברים בזה אחר זה ובבת אחת - מכל חלקיק של "שמד", למלא חפניים "רצון". נכנסים כמו שנכנסים, ויוצאים בני אדם חדשים, כפשוטו ממש.

ההמשך פשוט מתבקש: התפילות של ראש השנה ברוב עם (אלפי איש), בהתעוררות עצומה, והשתכחות הנפש נפלאה, מבקשים על החיים האמיתיים באמת, מתעוררים באמת ובאופן הנכון לקול התקיעות, מתענגים על ה' בסעודות החג, והשמחה שבמוצאי החג, כבר חורגת לגמרי מגבולות הטבע, חוזרים לארץ ישראל, ומתחילים לחיות ל"בן ישראל", חיים של "בני בכורי ישראל", ושל "ישראל" אשר בן אתפאר.

לסיום, נסיר את אבני הנגף:

האם מותר לצאת לחו"ל? ובכן, מבואר להדיא ב"שדי חמד" ו"שערי תשובה" ועוד פוסקים, שמותר לצאת לקברי צדיקים, וכפי שאכן נסעו רבים (ביניהם: רבנים, ראשי ישיבות ומשגיחים), לקבר הגר"י סלנטר זיע"א, ולקבר רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, ויותר מכך פסק ב"משנה ברורה", שמותר לצאת לכל דבר מצוה, (ובאמת אין צורך לכל זה, שהרי לכל הדעות מותר לצאת לצורך רפואה, רפואת הגוף, כל שכן לרפואת הנפש, ועל אחת כמה וכמה לרפואה רוחנית, בדבר שהנשמה תלויה בו).

מה עם בני הבית? מדובר כמובן בהסכמתם המלאה, ובדרך כלל, גם ברצונם והתלהבותם (אם יודעים במה מדובר), אם אין לזה הסכמה, ברור שאסור לנסוע, כשם שאין היתר 'לגנוב' כדי לנסוע, לא נאמר, ולא עלה על דעת מי לעבור ח"ו איסורים כדי לנסוע, הנסיעה מטרתה לקרב אותנו לקיום התורה, לא ע"י ריחוק ממנה חלילה. אך כמובן, ככל שהדבר חשוב, עושים הכל בכדי לגרום להם לרצות זאת, כולל: תפילות, הסברה בחשיבות הדבר, פיצוי וכדו', ובדרך כלל, מי שבאמת רוצה, העניין מסתדר על הצד היותר טוב, והניסיון יעידנו. וה' ינחנו על דבר אמת, למען שמו באהבה. ■

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

מצוות ביכורים היא בחינת ההתפארות

הנה מצוות הביכורים היא מצוה חביבה מאוד, ומבואר בחז"ל (בראשית רבה א, ו) שהעולם נברא בשביל מצוה זו, בבחינת "בראשית - בשביל ביכורים שנקראו ראשית", ועל פי דברי רבינו יתבאר עניין הביכורים ועוצם מעלתם, כי עניינם ההתפארות בהש"ת וההודאה לשמו יתברך שנתן לנו את הארץ הטובה ששם עיקר הארת ההשגחה ואורה מחכים, וההתפארות היא עיקר תכלית בריאת העולם.

הביכורים הם במיני אכילה

ועל כן הביכורים הם דווקא במיני אכילה, כי עיקר ההתפארות היא בשעת אכילה כמבואר בדברי מוהר"ת (הלכות ברכת המזון, הלכה ד אות ד): 'ועקר התגלות ההתפארות הוא בשעת סעודה דקדשה של ישראל כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר שעקר שלמות המלכות הוא על ידי אכילה של ישראל בבחינת 'לעת האכל גשי הלם' אין הלם אלא מלכות ששלכותו יתברך נתגלה על ידי קדשת אכילת ישראל, ובפרט פירות שבעת המינים שהם כוללים את המיני דגן שהם עיקר האכילה והשביעה, וכן את הפירות המשוחבים של אר"י שהם בחי' תענוג שהוא בחי' שמחה, ואז מתעורר ביותר בחינת ההתפארות.

הביכורים הם בזמן שמחה

ועל כן עיקר הביכורים הם בזמן שמחה, וכמו שכתוב בהם 'ושמחת בכל הטוב' (ולכן זמנם הוא מצערת ועד התג שהם זמן שמחה כמבואר), כי ההתפארות היא בחינת שמחה, כלשון מוהר"ת (ליקוטי הלכות, ברכת המזון הלכה ד אות ב) 'כי ההתפארות הוא שמחה. וזה שכתוב 'פאר ענינים בישועה יעלזו חסידים בקבוד וכתב, ויש אשיש בה' תגל נפשי באלקי כי הלבשוני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני קחתן זכהן פאר וכו'. נמצא שהתפארות הוא שמחה.

ועל כן מצוות הביכורים היא להביאם לבית המקדש ושם מודים להש"ת על כל חסדיו עמנו שכל זה הוא בחינת ההתפארות שאנו מתפארים בו יתברך, וכמבואר

בדברי מוהר"ת (ליקוטי הלכות, שם) 'כי עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל הוא על ידי התפלה שהוא שירות ותשבחות והתפארות שאנו משבחין ומפארים אותו יתברך.

ע"י הביכורים נמשך השגחה

ועל כן דייקא ע"י הביכורים נמשך השגחה, וזה מה שמתפללים 'השקיפה ממעון קדשך מן השמים' [שהולך גם על ביכורים כמבואר], כי ע"י ההתפארות מתעורר בחי' השגחה כמבואר בלשון רבינו במאמר 'ומתקמת שהשם יתברך מסתכל בארץ ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים י"א): 'תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה', על ידי זה ארץ ישראל מקדשת ואורה מחכים, כי עינים על שם החקמה, כי התפתחות החקמה נקרא בחינת עינים, כמו שכתוב (בראשית ג): 'ותפקחנה עיני שנייהם', ופרש רש"י: 'על שם החקמה נאמר'. ומתקמת שעיני ה' בארץ ישראל, שמתקבל בה תמיד, על ידי זה 'אוירא דארץ ישראל מחכים': אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השם יתברך דהינו בחינת עינים להשיג ככ"ל, זה נעשה על ידי נשמות ישראל, שהשם יתברך מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה ט"ט): 'ישאל אשר בק אפתאר'. ועל ידי ההתפארות נעשין בחינת תפלין, שנקראין פאר (ספר כה), והתפלין הם בחינת מחיך, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ומזה נעשה השגחה השם יתברך ככ"ל, שעל ידי זה נעשה קדשת ארץ ישראל, בחינת אוירא דארץ ישראל מחכים ככ"ל ועל שם זה נקרא ארץ ישראל, שמתקבלת קדשתה, מבחינת: 'ישאל אשר בק אפתאר, ככ"ל'.

ההתפארות שלנו בהש"ת מביאה את ההתפארותו בנו

וזה מה שנסמך לזה הפרשה של ההתפארות, וכמו שכתוב דברים (פרק כו פסוק יז - ט) 'את ה' האמת היום להיות לך לא-להים וללכת בדרכיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטי וישמע בקלו, וה' האמת היום להיות לו לעם סגלה כאשר דבר לך ולשמר כל מצותיו, ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולחיותך עם קדש לה' א-להיך כאשר דבר', ומבואר ברש"י שהוא לשון

תפארת, שעם ישראל מתפארים בהש"ת והש"ת מתפאר בישראל, כי באמת הוא בהא תליא וכלשון מוהר"ת (ליקוטי הלכות, שם) 'כי עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל הוא על ידי התפלה שהוא שירות ותשבחות והתפארות שאנו משבחין ומפארים אותו יתברך שעל ידי זה ה' יתברך מתגדל ומתפאר בכל העולמות שהוא יתברך מתפאר בנו ע"י שם לו עם קדוש כזה שיוצרים בזה העולם הנשמי לפארו ולשבחו ולהתפלל לפניו כמו שכתוב ואתה קדוש יושב תהלות ישראל שעל ידי תפלות ותהלות ישראל על ידי זה ה' יתברך מתקדש ומתפאר בכל העולמות.

הקלות הם על חסרון השמחה

ובהמשך הפרשה מבואר ענין הקלות והתורה מסיימת שכל זה הוא 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב', כי ע"י עבודת ה' בשמחה שהוא בחינת ההתפארות ככ"ל, ע"י מתעורר ההשגחה ונמשך רב שפע וכל טוב, אבל ע"י שאין עוסקים בתורה ובמצוות בשמחה, ע"י נגרם בחי' צער השכינה, היפך בחי' ההתפארות, וכלשון רבינו במאמר 'אך בודאי לא כל העתים שוות בהתקרבות ישראל להשם יתברך, כי לפעמים, חס ושלום, יש שנתרחק אחד מהשם יתברך ואז אדרבא, השכינה צועקת: 'קלני מראשי, קלני מראשי' (סנהדרין סו). הינו שצצקתה, שנתקלקל ונפגם בחינת ההתפארות שאינו יכול להתפאר בהם, ונפגם בחינת התפלין, שצנעין מן ההתפארות ככ"ל. וזה: 'קלני מראשי, קלני מראשי' 'מראשי' 'מראשי' דיקא, בחינת תפלין (שמיניין על הראש ועל הרוג) וכו'. רק כשאחד מישראל נתקרב להשם יתברך, ונתוסף עוד ישראל שרוצה לעבדו יתברך, וכל מה שנתוסף יותר רבים מישראל שרוצים לעבדו ולהתקרב אליו, אזי נתגדל ונתוסף יותר התפארותו יתברך, שהוא יתברך מתפאר בעמו ישראל המתקרב אליו. ועל ידי זה ההתפארות נעשין תפלין מחיך, ומזה נעשה קדשת ארץ ישראל, ועל כן כשאין עובדים את ה' בשמחה ממילא מסתלק בחי' ההשגחה ונמשך בחי' קלה ח"ו, אבל סוף סוף בוודאי הכל מתהפך לטובה שע"י זוכים להתקרב להש"ת ומתחדש ענין ההתפארות.

והיו לאחדים - המשך

ברכה יוצרן רוצה שיהא ליבין יחיד אליו, ומבואר שם כי בזה הוא 'יחד' מצד הנשמה האלוקית אשר שם ליבם הוא אחד.

ומבואר בתוס' בסוטה ל: דברי התוספתא על התשובה למלאכים היתה בשעה שאמרו ישראל שירה על הים, וכוונת הדברים הוא כי באותה השעה שבו זכו כל ישראל לזה א-לי ואנוהו ואפילו תינקות שבמעי אימן אמרו שירה שראו כל התכלית שלהם עד סוף הדורות שמוה א-לי ואנוהו עד מקדש ה' ועד ה' ימלוך לעולם ועד, הרי שנתגלה כי כאן בעולם התחתון אפשר לבן אנוש להתעלות עד למדרגת נשמה וחיים נצחיים איתו יתברך.

וכך בר"ה בשעה שזוכרים לפניו ספרן של צדיקים שזיכרו וטיהרו את עצמם והתעלו להיות אנשי אמת, ולחיות כפי מדרגת נשמתם העליונה, והתבטלו לפניו והפכו את נפשם למשכן לכבוד ה' אשר בהם מתקיימת כל תכלית הבריאה, הרי שבאותו רגע הותך חיים ממשיך עליו חתימה וכתובה לאלתר לחיים טובים ולשלום חיים שממנו יתברך, כנגד הרשעים שגם בחייהם נקראים מתים, ולהיפך הצדיקים אפילו במיתתם נקראים חיים, כי החיות האמיתית היא חיי הנצח הנובעים מעץ החיים אשר בגן, שבאים ממנו יתברך כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים, שהיא הרוח החיים שממנו יתברך אשר זוכים אליה הצדיקים מכל דביקותם בתורה כמבואר בליקוטי תורה ח' ע"י"ש.

הגר"א הדין על יונה בן אמיית - על נשמת האמת שבאדם

ועד"ז עיין בדברי הגר"א ביונה אשר ביאר את עניינה של הקריאה בספר יונה ביום ראש השנה, כי אותה היונה היא הנשמה האלוקית אשר נשלחת מלמעלה לינונה -

לעשות לו נוה כאן בזה העולם, והיא נקראת 'בן אמיית' כי היא בן האמת, כי הקב"ה הוא אמת וחותרו אמת עיי"ש, והוא עניינו של צדיק האמת אשר כל הליקו"מ נכתב עליו ללמד לאדם היאך יזכה להידבק באותה אמת, ועיי"ש בביהגרא" כי הוא גופא הדין על האדם ביום ראש השנה, והוא השטן אשר רוצה לירד וליתול בחזרה את נשמת האדם, וביום ראש השנה שבו עומד השטן על הקב"ה עבודתו היא להכיר ולהתחבר באמת לאמייתה לנשמתו יתברך הקשורה בנו.

וכשם שבאדם יש את הנשמה הטהורה, כך בקומת כנסת ישראל יש את האדם הגדול אשר טיהר וזיכך עצמו בעמל התורה וזיכך המידות וכו' עד שכבר גם בחיצוניותו ובתורתו ניכרת מיד מידת הצדקות שלו וניקיונו מכל זוחמת הבלי העולם, וכשמקשר האדם עצמו באהבה לאותה הבחינה הרי שגם נשמתו הגנוזה וחבויה תחת כל כיסוייה ועוונותיה עולה בין רגע מהמצולות ים שהיא שקועה לחזות בנועם ה'.

וכשזוכה לכך האדם הרי שעליו להיכנס לעבודת השמחה בה' ולחזות ה' היא מעוזכם, בשמחה עצומה על אשר שזכה להיות חלק מה' אשרי העם שככה לו ושה' א-לוהיו', וזהו המבואר בחיי מוהר"ן שציוה לעשות כרוז וכו' כי מי שזוכה להיות על ר"ה ראוי לו לשמח מאוד מאוד, 'אכלו מעדנים ושתו מתמקים כי חדות ה' היא מעוזכם' כי זהו הסימן האם האדם באמת זכה להיכנס לעבודת ה' בבחינת מידת הצדיק שבו עצמו 'וישמר כולם צדיקים ככ"ל' אשר שם מאוחד הוא בחדות ה' מעוזו.

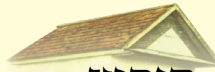
קו"ח המוקדשים
077-31-40-331
151-86-130-166
שמעו וזחי נפשכם!

רק בכח הצדיק שייך להשלים את בנין השכינה בר"ה

כל עניינו של ר"ה - הוא בנין השכינה (כמבואר בארי"ל שהוא עבודת הנסירה של אדם וחיה שהיא השכינה לבנונה כקומה בפנ"ע ואכס"ל בביאור סוד זה, אבל אכתוב בקצרה ותן לחכם ויחכם).

יעיין בדברי הגר"א כי רק בכוחו של הצדיק (רעיא מהימנא) אפשר להרוג את הנפש שהבת מלך חבושה אצלו, וכל בנין השכינה אינה אלא על ידו וכעין המבואר בדבריו בתיקו"ז (נב) שכתב שם כי למרות שהלומד את התורה נעשית היא תורה דלילה דכתיב ובתורתו, אבל לברתא דמלכא לית דזכא לה עד דיקטול להווא חויה, ואפילו מרע"ה עדיין לא זכה אליה בשביל חטא הסלע, וכמ"ש בתו"ח שם אבל ברתא דמלכא עלה אתמר רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, ואיך ארוסה למשה הלכה למשה מסיני, וע"כ לאו איחי נשואה עד דיקטול לחויה ויעולל ארעא קדישא וכו' ובגלותא רביעאה יזכה להן ובגינתא יזכה לארעא קדישא, וכו'.

וביאור כוונתו הוא כמבואר בספר"מ מעשה א' במעשה בת המלך כי רק בכח הצדיק להוציאה משבייתה בזה שמתוקק אחריה כל ימיו וכו' כמבואר שם באריכות וכל תפקידו הוא להצטרף אליו ולעבודתו הנפלאה.

קיבוץ

חניכי הישיבות

אומן ראש השנה

שע"י

הראש השנה שלי עולה על הכל
אומן תשפ"ב

אומן

ראש השנה

הננו שמחים לבשר

כי בסייעתא דשמיא לאחד השתדלות מרובה

שכדנו

מתחם מפואר ומיוחד

עבור

חניכי הישיבות

תפילות • שיעורים • כנסים • התוועדות • שיחות חברים • סעודות

המתחם נמצא במיקום נעים ושקט וכולל:

בית מדרש מפואר • מקווה חדש ומהודר • חדרים מפוארים
וממוזגים • חדר אוכל גדול • פינת קפה 24/7 • חצר רחבת ידיים

החל מ \$650 כולל הכל

ניתן לשלם באשראי ובמזומן

<<< בס"ד התקבל סבסוד מיוחד של \$200 לנרשמים עד י"ב אלול

מספר המקומות מוגבל וכל הקודם זוכה

לפרטים נוספים ולהרשמה:

אדיה: 054-848-73-17 או במייל: e0773140331@gmail.com

באומן: 063-184-2629 או: 055-961-3564

עדיין לא קנית כרטיס טיסה???
פנה אלינו עוד היום, ותקבל הצעת
מחיר משתלמת במיוחד גם על הטיסה
וגם על חבילת האירוח